

HADEWIJCH

I
HET BOEK DER LIEDEREN

80 68

LIED II - VERTALING

10

Al doet het mij zo hartverscheurend zeer
dat ik goed weet dat ik voor minne maar ellende ben,
aan al haar vrienden brengt de minne eer
die haar hun trouw steeds bieden
zodat zij steeds, in lief en leed,
haar rijke leer ter harte nemen.
Wie zo werken zonder keren
en wie minne helemaal omvat in minne,
die zouden blijvend wonen in haar liefelijk domein.

11

Zoals de schone roos
ons met de dauw komt uit de doornen staan,
zo zal wie mint door alle zwaarte heen
vol toeverlaat haar stormen wel doorstaan.
Vrij zal hij, zonder waan,
hééngroeien door elk tumult.
En daarom houdt de harteloze
het al zo gauw wel voor bekeken,
waar amoureuzen vrije mensen zijn.

R/n

Wie minne helemaal omvangen wil
moet alle onoprechte mensen mijden.
Al klinkt nu zoet al hun gefleem,
men zal dra door ervaring weten
dat al hun leuzen leugens zijn.

803 08

LIED III

1

Die tekenne doen ons wel in scine,
Voghele, bloemen, land, die dach,
Dat si verwinnen selen hare pine
Die te winter zere wach,
Want hem die zomer troesten mach.
Soe staet hem blide saen te sine,
Daer ic moet doghen swaren slach.
Ic waer oec blide, gawe mi dat mine
Ghelucke, dat nie met mi en plach.

2

Ay, wat dedic den ghelucke
Dat het mi ye was so onhout,
Dat het mijn natuere so sere verdrucket
Boven alle menschen menichfout,
Dat het mi trouwe niet en vergout,
En ware somwile met enen tucke?
Nu, mach lichte het was mijn scout,
Des willic dolen uut minen stucke,
Die minne doe met mi haer vri ghewout.

3

Mocht ic mi op die minne betrouwen,
Het mocht mi noch in staden staen
Wat si mi doghen dade in trouwen.
Dat ic dies ware in goeden waen
Dat minne in trouwen hadde ghedaen,
Ende si mine noet dan woude bescouwen,
Mocht sijn, dat ware mi niet te saen.
Want mi es die scilt so sere dorehouwen
Hine can in toe niet meer slaghe ontfaen.

LIED III

1

De tekens doen ons zeker zijn,
vogels, bloemen, veld, de dag,
dat er een eind komt aan hun pijn
die in de winter alsmaar erger werd.
Hen zal de zomer troosten kunnen,
en blijdschap wordt weldra hun deel;
maar ik moet zware slagen dragen.
Zelf ware ik ook blij, gave het mijne mij
geluk; maar dat geeft nooit om mij.

2

Ai mij, wat heb ik toch geluk misdaan
dat het mij altijd zo vijandig was
en mijn natuur dusdanig onderdrukt,
en dat van alle mensen wel het meest,
dat het mijn trouw niet wil belonen,
tenzij heel even soms met een of andere gril?
Nu ja, allicht was het mijn eigen schuld;
en daarom zoek ik uitweg uit mijn zelfbeklag.
Ik geef me over aan de minne en haar soeverein gezag.

3

Kon ik me overgeven aan minne en haar trouw,
dan zou me nog ten goede komen
wat ze me verder dogen doet in trouw.
En kon ik hebben goede hoop
dat daarin trouw van minne werkzaam was
en dat ze waarlijk oog heeft voor mijn nood,
- kon het zo zijn: geen dag te vroeg gebeurde dat.
Want zie, zodanig is mijn schild doorhouden
dat het voortaan niet nog meer slagen dragen kan.